

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa „4.” sp. z o.o. w K.
przeciwko Skarbowi Państwa - Prezydentowi Miasta P.
o ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 września 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 1 grudnia 2016 r., sygn. akt I ACa [...] /16,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania strona pozwana powołała przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., to jest oczywistą zasadność skargi. Zgodnie z utrwaloną wykładnią tego przepisu, oczywista zasadność skargi kasacyjnej oznacza dostrzegalną od razu, na pierwszy rzut oka, trafność zarzutów tej skargi, a zatem stan, w którym każdy prawnik, bez przeprowadzania wnikliwej analizy, powinien dojść do wniosku, że zarzuty skarżącego są niewątpliwe, a zaskarżone orzeczenie jaskrawo nieprawidłowe. Chodzi więc, jak to ujął Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 197/02 (OSNC 2004, nr 3, poz. 49) o szczególne, kwalifikowane wypadki naruszenia prawa przez sąd drugiej instancji, dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika. Ta bezdyskusyjna wadliwość kwestionowanego orzeczenia powinna być wykazana w wyczerpującym uzasadnieniu. W argumentacji skarżącego zwraca przede wszystkim uwagę brak akceptacji dla wyrażonego w uzasadnieniu poprzedniego wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 2016 r. wydanego w tej sprawie (I CSK 343/15) poglądu o dopuszczalności szerszego niż tradycyjne, na gruncie art. 246 i nast. k.c., rozumienie pojęcia nakładów koniecznych. Wskazując na taką potrzebę wykładni Sąd Najwyższy odwołał się do analogicznego poglądu Sądu Najwyższego wyrażonego w uzasadnieniu wyroku wydanego w sprawie II CSK 69/15. W tej sytuacji twierdzenie we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, że uznanie za nakład konieczny, w ślad za wykładnią Sądu Najwyższego, nakładów użytkowania wieczystego objętych rozstrzygnięciem ma stanowić o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie przekonuje i Sąd Najwyższy nie dostrzega, aby kwestionowanemu orzeczeniu można było przypisać wadliwość w takim, jak wyżej opisany, stopniu.

Z uwagi na powyższe, należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z § 2 pkt 7 i § 10 ust. ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2016 r., poz. 1667).

at